

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Перник, 22.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Тина Р. Тодорова
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно
наказателно дело № 20241720200035 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С наказателно постановление №23-1158-002817/07.11.2023г., издадено от началник сектор “Пътна полиция” – ОД на МВР – Перник, на Б. С. И., ЕГН *****, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание глоба в размер 50 лв. за това, че на 20.10.2013г., 11.35 часа, гр. Перник, ул. Св. Св. Кирил и Методий управлява МПС – л.а. БМВ Х3 с рег. № ***** като по време на движение не използва обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобила. – нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба от Б. И., чрез пълномощник - адв. А. Ц., с която моли издаденото наказателно постановление да бъде отменено като издадено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебното заседание жалбоподателят не е участвал лично.

Пълномощникът му – адв. Ц. поддържа тезите в жалбата, като изтъква, че при описание на нарушението и излагане на обстоятелствата, при които е извършено е допуснато противоречие и в акта, и в наказателното постановление, е съществено нарушение на процесуалните правила и ограничава правото на защита на наказания. Пледира за отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно. Претендира и присъждане на направените от жалбоподателя разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган в съпроводителното писмо към преписката изразява становище за неоснователност на жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание

представител не е участвал.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.14 и чл.18 от НПК, както и доводите на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН, срещу подлежащ на съдебен контрол правораздавателен акт, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е и основателна, съображенията за което са следните:

Нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е по чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

Същото е установено с акт за установяване на административно нарушение серия ГА, №1003527/20.10.2023г. В съдържанието му е посочено, че на същата дата – 20.10.2023г., в 11.35 часа, в гр. Перник, на ул. Св. Св. Кирил и Методий, свидетелите Д. П. Г. и Р. К. В. – мл. автоконтрольори в сектор ПП при ОД МВР Перник, извършили проверка на Б. И. като водач на МПС – лек автомобил БМВ Х3 с рег. № *****/с вписан в обстоятелствената част на акта рег. № *****/, при която установили, че по време на движение не използва обезопасителен колан, с какъвто автомобилът е оборудван.

Въз основа горните констатации на място срещу Б. С. И. било образувано административнонаказателно производство с цитирания АУАН, като актосъставителят – свид. Д. Г. приел, че жалбоподателят виновно е нарушил разпоредбата на чл.137а, ал.1 от ЗДвП. В съставения акт било отразено, че нарушителят няма възражения.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН И. не упражнил правото си на писмени възражения.

На 07.11.2023 г., въз основа на събраните по преписката доказателства и след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от ЗДвП наложил на Б. И. административно наказание за нарушението по-горе.

Настоящият съдебен състав, основавайки се на доказателствата по делото намира, че вмененото на жалбоподателя нарушение не е доказано по несъмнен начин, което мотивира отмяна на обжалвания административнонаказателен акт като незаконосъобразен.

Съображенията са следните:

Съгласно чл. 53 от ЗАНН „наказващият орган издава наказателно постановление, с което налага на нарушителя съответно административно наказание, когато установи по несъмнен начин факта на извършеното нарушение, самоличността на лицето, което го е извършило, и неговата вина...“. В административнонаказателното производство тежестта на доказване лежи върху АНО, като жалбоподателят не е длъжен да доказва, че не е извършил нарушението, респективно, че не е действал виновно, нито е допустимо да се правят изводи в негова вреда ако не е доказал възраженията си. Регламентираната в чл.189, ал.2 ЗДвП доказателствена сила на съставения акт за нарушение не обвързва съда. Отразените в него обстоятелства,

послужили като фактическо основание за ангажиране административнонаказателната отговорност на жалбоподателя подлежат на доказване в съдебното производство със средствата и способите по НПК, в съответствие с правилата и принципите в кодекса, като доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила и доказателствената тежест остава за административнонаказващия орган, съобразно презумпцията за невиновност в чл.16 от НПК, приложима и в административнонаказателното производство с оглед чл.84 от ЗАНН.

В този контекст, събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства не установяват обстоятелствата по чл.53 от ЗАНН. Разпитаните в съдебното следствие свидетели - Д. Г. и Р. В., по никакъв начин не допринасят в тази посока, тъй като заявяват, че изобщо не помнят случая, включително след предявяване съдържанието на съставения от първия АУАН. Посочват, че нарушението е констатирано при рутинна проверка, неотличаваща се с нищо от множеството подобни, които извършват при изпълнение на служебните си задължения и не могат да съобщят конкретни обстоятелства за нея. След като двамата свидетели, установили непосредствено нарушението, не предоставят сведения относно възприетите факти, то наличието на съставен акт, записите в който формално потвърждават, не е достатъчно, за да се приеме еднозначно, че обстоятелствата в съдържанието му са отразени обективно и точно и съответстват на действителността. Други доказателства АНО не е ангажирал в процеса. Ето защо възражението на жалбоподателя - че не е извършил нарушението, не могат да бъдат игнорирани като недостоверни и защитни.

Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че вмененото на Б. И. нарушение не е доказано по несъмнен начин, тъй като събраните доказателства не позволяват формиране на категоричен извод, че фактическата обстановка е правилно установена, че нарушението е извършено и то виновно, и че законосъобразно е бил привлечен към административнонаказателна отговорност за него.

Възражението на жалбоподателя, че е ограничено и правото му на защита поради противоречивото индивидуализиране на управлението от него автомобил /в частта относно регистрационния му номер/ съдът не споделя. Действително, допусната е неточност и в акта, и в наказателното постановление, доколкото при излагане на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, автомобилът на И. е индивидуализиран неточно /с номер ***/, в противоречие с означения в началната част на всеки от двата акта действителен номер ***/. Предвид изяснения от свидетелите начин на техническо изготвяне на акта, то несъмнено се касае за допусната фактическа неточност в обстоятелствената част, която, макар и пренесена в съдържанието на наказателното постановление, не представлява самостоятелно основание за отмяна на същото.

Тази последица в случая произтича от изложените по-горе съображения за недоказаност извършването на административното нарушение.

По разностите:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН страните в производствата пред

районния съд имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Жалбоподателят Б. И. е направил разноски за възнаграждение на адвокат в производството и е поискал присъждането им. От приложения договор за правна защита и съдействие от 23.11.2023г., сключен между него и адв. А. Ц., се установява, че страните са договорили възнаграждение за защита и процесуално представителство по административнонаказателното дело, образувано въз основа жалбата срещу процесното наказателно постановление в размер 200 лв., като е отразено заплащането му в брой при подписване на договора. Поради това и с оглед изхода на делото, на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК заплатеното от жалбоподателя възнаграждение на адвокат подлежи на възстановяване от бюджета на органа, издал отменения административнонаказателен акт. Същото е определено под минималния размер, предвиден в разпоредбата на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от НАРЕДБА №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и няма основание за допълнително намаляване.

Предвид изхода на делото няма основание за присъждане на възнаграждение на другата страна, каквото не се и претендира.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.3, т.1, вр. ал.2, т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №23-1158-002817/07.11.2023г., издадено от началник сектор “Пътна полиция” – ОД на МВР – Перник, с което на Б. С. И., ЕГН *****, с адрес г. *****, на основание чл.183, ал.4, т.7, пр.1 от Закона за движението по пътищата е наложено административно наказание глоба в размер 50 лв. за нарушение на чл.137а, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД МВР – Перник, с адрес гр. Перник, ул. „Самоков“ №1, да заплати на Б. С. И., ЕГН *****, с адрес г. *****, сума от 200 /двеста/ лева, представляваща направени от него разноски в производството за заплатено възнаграждение на един адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Перник на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____